

Stanislav Nemrava

Dámy a pánové, třídní manažerka maturitního ročníku 1973 IV.C Slávka Šumíčková mě pověřila, abych pronesl za naši třídu úvodní řeč. Když jsem se dozvěděl, že náš ročník dostal titul stařešina, napadlo mě, že jsme byli zařazeni mezi staré kolejnice, tedy ty staré šíny. Ale potom jsem si uvědomil, že jsme se ocitli ve skvělé společnosti naší alma mater, ve společnosti lidí, z nichž mnozí dosáhli skvělých inspirativních výsledků ve svém životě.

My jsme nastoupili do první třídy Gymnasia Uherské Hradiště rok poté, co někteří z nás čekali se vzduchovkou na půdě na tanky a někteří kreslili na silnici křídou „Běž domů Ivane“. Své studium jsme v roce 1969 zahajovali ve Starém městě. Vzadu vlevo byla kamna – školník občas přiložil, Blanka, která seděla u nich byla upečená kačena a nám vepředu byla zima. Pedagogové mohli během hodin po třídě chodit, tak to vyrovnávali. Přestávky byly občas bojovné, já mám ještě pořád před očima překvapeného profesora, to jsme mu ještě tehdy neříkali soudruhu řediteli, kterému po mém zásahu přistála na hlavě mokrá houba. Náš třídní Tomáš Měšťánek mně pak ve čtvrtáku vysvětlil, že jsem si zasloužil nedoporučení na vysokou ne kvůli té houbě, ale kvůli tomu, že rodiče chodili moc do kostela. My jsme tu normalizaci v podstatě nijak neprožívali, ani když k nám do třídy přišel kudrnatý svazák, abychom ze zrušené Unie středoškoláků a učňů od Zdeňka Junáka přešli k němu do SSM. Byli jsme sice zmateni, když nám začala strana měnit kantory, ale zvykli jsme si, když se například vynikající výuka gramatiky pana profesora Haška, kterého poslali na ekonomku, změnila na rozevlátou kreativní práci s literaturou pana profesora Pelána, kterého přesunuli ze zdravotky. V minulých projevech Stařešinů se hodně probírají svérázná rčení pedagogů. U nás to odnesly hlavně tři těhotné spolužačky typu „děti rodí děti“ – to bylo od profesora Hubáčka. atd. My jsme studovali, jezdili na výlety, byli jsme i na chmelu. Našimi hlavními předměty, kterými byly kromě matematiky, fyziky, chemie, zeměpisu, občanky, tělocviku, výtvarky a hudebky, čeština, dějepis, ruština, latina (paní profesorka Pospíšilová také u nás při otvírání dveří na určitého studenta volala skloňuj – femina, feminae, a časuj laudo, laudare), potom to byla volitelná francouzština a španělština a dva roky němčina. Z té jsme měli všichni velmi dobré známky – když jsme totiž psali písemku, pan profesor odešel posvačit na chodbu kabanos a rohlík a premiantka třídy nám nadiktovala, co tam máme napsat. Z němčiny si od té doby pamatuji jen Die Landwirtschaftliche Produktionsgenossenschaft, což je jednotné zemědělské družstvo v DDR, a to už se nepoužívá. Mám pocit, že jsme byli jedna z posledních takzvaných humanitních tříd. Po naší maturitě se gymnázia opět jako v roce 1948 transformovala na instituci schopnou přípravy „odborně vzdělaných a politicky uvědomělých budovatelů socialistické společnosti, aby se v ní uplatňoval princip spojení školy se životem a společenskou praxí“. O tom, jak jim to šlo např. v Letu Kunovice ale budou referovat další stařešinovské ročníky. My jsme měli to štěstí být účastni onoho humanitního vzdělávání. Čtyři roky strávené na střední škole jsou podle mého názoru jedny z nejlepších let v životě člověka. Jste v kolektivu podobně intelektuálně a názorově vybavených mladých lidí, nejste zatíženi existenčními starostmi a dostane se vám skvělého všeobecného vzdělání. Jako se ho dostalo nám všem, kteří tady dnes sedíme. Na Gymnáziu Uherské Hradiště. Díky škole.

A nyní bych poprosil spolužačku Jaroslavu Šumíčkovou alias Slávku Vlčkovou, aby představila naše spolužáky.

Kdo bude chtít, ať přijde na jeviště, zazpívat nejcharakterističtější zprávu o naší třídě - píseň, kterou napsal před maturitou náš spolužák. Když jsme ji v březnu zpívali poprvé, některé dívky se neubránily slzám. Nebude celá, protože má 10 slok, ale ten refrén si můžete zazpívat po každé druhé sloce s námi.

Maturitní, song
složil Roman Panáček

Ref: Maturita klepe na dveře,
kdopak je asi otevře,
maturita klepe na dveře
kdopak je asi otevře.

Už přišla ta slavná chvíle,
posledního zvonění,
jaká byla naše píle
maturita ocení.

Jazykovým znalostem
se u nás nikdo nediví,
když spustíme esperantem
všichni hrůzou šedivý.

Naši hoši to je třída
všechno jim jde od ruky,
ale hlavně na Koruně
vždycky v době výuky.

Naše dívky mimo školu
velice jsou aktivní,
občas nějaká ta svatba
život třídy ovlivní.

Pečlivě jsme studovali,
snad se nám to podaří,
abychom na maturitu
nečekali do stáří.

Už přišla ta slavná chvíle
posledního zvonění,
jaká byla naše píle
maturita ocení.